

Ali se poznamo?

Na redni letni konferenci rezervnih vojaških starešin občine Šiška so delegati zelo ugodno ocenili delo krajevnih organizacij in natanko pregledali uspehe na področju vojaškostrokovne vzgoje ter prizadevanja članstva za podružbljanje SLO, varnosti in družbene samozasčite. Med drugim so ugotovili, da so varnostne razmere na območju naše občine dokaj ugodne, čeprav živimo v času gospodarskih in političnih pritiskov ter lokalnih vojn. Zato je kljub uspehom na področju vojaškostrokovne vzgoje, iz ust posameznih delegatov bilo slišati predloge o razširjanju učnega gradiva, ki naj bi v prihodnje zajelo tudi tematiko s področja tako imenovane specialne vojne.

S posebno pozornostjo je stekla razprava o tesnejšem povezovanju med rezervnimi starešinami, ki se, žal, še zmeraj premalo poznajo. K temu je vsekakor prispevalo nezadostno obveščanje ali slab pretok informacij znotraj krajevnih organizacij, zato so se delegati zavzeli za ustanavljanje rekreacijskih skupin, kot tudi za oživljanje športnih, kulturnih, zabavnih in družabnih dejavnosti rezervnih starešin. Razmišljali so tudi o občasni izletih in strokovnih ekskurzijah, ki naj bi idejno plemenitile njihov strokovni pouk.

Konference se je udeležil tudi tovariš Franc Hribar, sekretar komiteja konference ZKS v naši občini. Članom ZRVS se je zahvalil za njihovo pomoč na področju podružbljanja ljudske obrambe na območju naše občine in pri tem poudaril, da je varovanje pridobitev ljudske revolucije vsakdanja naloga vseh občanov.

»Živimo v nemirnem času,« je dejal tovariš Hribar, »ko se moramo zavedati, da so različne sile tako ali drugače skušajo razvrednotiti našo družbenopolitično ureditev, naš samoupravni in socialistični sistem. Zato se moramo medsebojno še bolj povezati in spoznati in tako s skupnimi močmi nenehno utrjevati našo idejno in akcijsko enotnost. Naloga rezervnih starešin je, da skupaj z ostalimi družbenopolitičnimi organizacijami in več kot doslej, poskrbijo za lik tistih, ki odhajajo v šole za rezervne oficirje ali nižje oficirje. Ne smemo torej pozabiti na besede tovariša Tita, ki pravi, da nam ne more biti vseeno, kdo bo jutri poveljeval enotam naše obrambe. In prav te besede bomo uresničili le v primeru, če se med seboj dobro poznamo in če delamo kot enoten kolektiv.«

Udeležence konference je pozdravil in jim spregovoril tudi Slavko Korbar, predsednik Republiškega odbora ZRVS Slovenije:

»Čeprav smo z uspehi šišenskih rezervnih vojaških starešin lahko zadovoljni, bi tudi jaz poudaril potrebo po naši še tesnejši povezavi. Vprašajmo se, ali se dovolj poznamo in se čimprej znebimo odtujenosti in zapiranja vase, kar je, kot vemo, otrok naši skupnosti tujega liberalizma. Vaša prizadevanja naj bi bila usmerjena na ustvarjanje in krepitev tovarištva, ki je, kot nas uči naša narodnoosvobodilna vojna, porok vseh pa tudi bojnih uspehov.«

Za tesnejše sodelovanje z ZRVS se zavzemajo in ogrevajo tudi mladi iz naše občine.

»Naša želja je,« je med drugim dejal predsednik OK ZSMS Tomaž Šavnik, da se z rezervnimi starešinami ne bi srečali le ob praznikih, temveč da bi skupno sodelovali pri opravljanju vsebinskih nalog s področja obrambnih priprav.«

Konferenco so pozdravili tudi naši najmlajši občani in so predsedniku občinskega odbora ZRVS, Vinku Hribarju, izročili plaketo prvega partizanskega mitinga pionirjev Šiške.

tribuna

LJUDSKA OBRAMBA
IN DRUŽBENA SAMOZASČITA

Vinko Hribar ponovno izvoljen za predsednika občinskega odbora ZRVS

Konferenci so prisostvovala tudi delegatke rezervnih starešin

Posebno slovesno dejanje je bilo ob zaključku konference, ko je predsednik Republiškega odbora ZRVS Slovenije tovariš Slavko Korbar podelil trem tovarišem zlate plakete ZRVS Jugoslavije. Plakete so prejeli:

Gvardijančič Viki, KO Hinko Smrekar.

Štoka Cijan, KO Zgornja Šiška,

Mario L. Vilhar, KO Litostroj

Obrazložitev, zakaj omenjeni tovariši prejema priznanja, je bila temeljita, saj gre za naše »veterane«, ki delajo v organizaciji od njenega začetka, od leta 1953.

S konference so rezervni starešine poslali pozdravni brzojav tovarišu Titu in mu obljubili, da bodo v letu volitev in kongresov ZK podvojili svoje moči na področju nadaljnje podružbljanja in krepitev SLO, varnosti in družbene samozasčite.

Tekst: Branko Jakovljevič
Foto: Franci Rozman

ZBOROVALI SO ČLANI ZRVS

Člani ZRVS Šmartno (pod Šmarno goro) so se zbrali na rednem občnem zboru v domu KS Vodice. Pregledali so delo v preteklem obdobju in ugotovili, da bi delo veliko uspešneje potekalo, ko bi organizacijo, ki ima veliko teritorialno razsežnost — saj obsega KS Šmartno, KS Gameljne — Rašica, KS Vodice in KS Bukovica-Ÿtik — imela dva odbora, ki bi delala samostojno, vendar v okviru enotne organizacije. Rezultat takega sklepa je že viđen, saj sta že izvoljena oba odbora, kar pa pomeni tudi jamstvo za uspešno delo v nadaljnjem obdobju, ki je pomembno za vse člane ZRVS, kakor tudi za ostale krajane pri krepitevi SLO.

Kaj, če bi se zgodilo

Neke noči me je prevzelo, dejal bi, družbenosamozaščitno spanje. V sanjah sem najprej slišal škripanje sten, zatem se je stolpnica, v kateri stanujem, zamajala in zatresla, kot da bi se je prijel huda azijska gripa. Oglasila se je tudi sirena z gasilskega doma in naznanila nevarnost. Njenega tuljenja nisem in nisem mogel razumeti, čeprav sem, ne vem kolikokrat, šel mimo navodila za obveščanje stanovalcev v primeru take ali drugačne nevarnosti ali nesreče.

In seveda, med spanjem, je odnekod bilo slišati obvestilo, da bomo morali vsaj deset ali petnajst dni preživeti brez elektrike, vode in plina! Strašno!

Skočil sem iz postelje in skušal prižgati luč. Toda z glavo sem butnil v vrata spalnice. Zasvetilo se mi je.

»Kaj je Tone?« je zakričala žena!

»Oh, nič,« sem ji rekel, in se pohlevno vrnil v posteljo, v moje družinsko gnezdo.

»No, povej, kaj se ti je pripetilo,« je šepetaje vztrajala moja življenjska sopotnica.

In spregovoril sem.

»Poglej,« sem dejal, »imamo zares povsem sodobno stanovanje. In kaj bi bilo, če bi, denimo, nenadoma ostalo brez tako imenovanih virov energije, brez plina, elektrike vode...«

»Oh, nič,« je dejala žena. »Nekako bi se zmazali, saj smo iznajdljivo ljudstvo.«

Njen salamonski odgovor me je prizadel in sem jo, ne brez jeze, vprašal, ali imamo morda v hiši svečo, baterijsko svetilko, vžigalice, komplet prve pomoči, zaščitne maske... In ali v naši hiši imamo sploh kaj trdega, misleč predvsem na drva in premog.

»Saj si premaknjena,« je odrezala, se zasukala na drugo stran in zaspala. Jaz pa nisem in nisem mogel zatisniti očesa. Morilo me je vprašanje: Kaj, če bi se v to našo zimo nepričakovano vpletla tako imenovana energetska kriza? Dobro, sem si dejal, drva ali premog, bi človek nekako zrihtal. A kaj, ko v mojem stanovanju ni nobene luknje za cevno koleno morebitne klasične peči?

... In zjutraj, navsezgodaj, sem odšel na hodnik in natančno preštudiral navodilo občanom. Zatem sem stekel v trgovino in nakupoval vžigalice, sveče in baterijsko svetilko. Zatem sem potrkal na vrata veletrovinne in se zanimal za peči na trdo gorivo.

»To se ne dobi,« so dejali prijazni prodajalci. »Plinskih in termoakumulacijskih peči je dovolj. Se kakšna na nafto bi se tudi dobila.«

Na poti proti domu sem obiskal tudi naš »Odpad«. Ko sem pojasnil, zakaj prihajam in pri tem spregovoril o družbeni samozaščiti in o tem, da nas nič ne more presenetiti, me je neznan obraz vprašljivo gledal in se izmikal.

»Vzemite, bratec, prazen pločevinasti sod od bitumena,« me je potolažil, »prikujte mu najmanj tri železne noge, izrežite vratca in kurite...«

Soda še nisem kupil. Predsedniku hišnega sveta sem predlagal, naj to on stori, saj je znano, da energetska kriza lahko doleti tudi naše skupno zaklonišče.

... In ko sem domov prinesel vžigalice in sveče, me je žena opozorila, da je dan mrtvih že za nami. Opozoril sem jo, da je tudi ona uspešno končala tečaj civilne zaščite.

»Le čvekaš in nakladaš, Tone!«

Pogumno sem molčal.

B. J.